

Lluís Font

el fotògraf d'Alella

per Mercè Giralt

El senyor Llufs Font, l'avi de Can Jana, és nat a Alella. Conegut de tots els allellencs antics i d'una bona part dels nouvinguts que s'han incorporat a la societat del poble. Parsimoniós, ple de bonhomia, es podria dir que té l'aire dels patriarques dels vells temps, si no fos per la seva afeció a l'electrònica, a la música en conserva (també a la viva), a la fotografia (de la dedicació a la qual esperem que ens n'informi més endavant), coses que a l'antigor és obvi que no eren conegudes.

—*Senyor Font, ja hem dit que vostè va nèixer a Alella, però els seus pares d'on procedien?*

—Doncs mireu, el meu pare nasqué a Alella com jo mateix, la mare era de Granollers. Es coneixien, eren cosins, es varen enamorar i es casaren.

—*Expliqui'ns una mica la seva infantesa. Com era aleshores el nostre poble, quin ambient hi regnava?*

—La meva infantesa fou feliç, encara que la llar no era rica. La meva primera escola va ser l'única que hi havia al poble, la pública del senyor Marcel·lí. Ho recordo gràtament, de fet ens ho passàvem bé. Alguns diumenges, el mestre organitzava partits de futbol amb els alumnes. El nostre camp de joc era l'esplanada que s'obre davant de Can Leonard, on ara hi ha un aparcament de vehicles i s'hi posa la xurreria. Crec que aquells partits van ser l'incipient llavor del futbol a Alella. Ah, me n'oblidava! El marquès d'Alella d'aquella època ens va regalar samarretes, pantalons, mitjons, en resum, un equip perquè anéssim uniformats. Ens feia prou il·lusió. Llavors el poble era petit, uns 1.200 habitants, i totes les coses, per insignificants que fossin, preni gran relleu. La quitxalla ens reuníem a la plaça —penseu que era neta de cotxes— i jugàvem a bales, amb la baldufa... Tothom era com de la família. Una mica més tard, amb l'a-

ribada dels Escolapis, s'obrí una nova escola per a nois. Quan acabàvem de la del senyor Marcel·lí passàvem a l'Escola Pia. Jo vaig ser de la primera promoció. Feia d'escolà a la Parròquia i cantava els solos a la capella. En aquells anys, els diumenges els nois també acudíem a "els Pares" per anar plegats a les excursions —a peu— que organitzaven per les muntanyes

i fonts de la rodalia. També anàvem a les processons de la parròquia: Corpus, Sagrat Cor... Hi havia un cinema on ara hi ha el Bar Duran, on hi podien entrar els petits per deu cèntims i els grans per quinze. De tant en tant es feia ball amb piano de maneta, ja que d'orquestrats només en venien per la Festa Major, Sant Josep, Sant Antoni i parem de comptar.

—*Cofundador per raó de família i bon puntal de la Residència Germans Aymar i Puig, hi ha dedicat il·lusió i esforços. Ens atreviríem potser a dir que l'estima com a cosa seva, que els que hi viuen són per a ell una prolongació de la pròpia família. Ens equivoquem, senyor Llufs?*

—No, no us equivoqueu gens ni mica. —*El senyor Font s'emociona un xic*—. És ben veritat.

—*Quants anys fa que es va inaugurar?*

—Uns tretze anys, pel 1976. Ens va costar molt d'aconseguir-ho, moltes preocupacions, molts afanys... Bé, de totes maneres ja s'ha aconseguit i aquest era l'objectiu.

—*Està satisfet de com funciona?*

—Sí, n'estic prou content. Sempre passen coses que no agraden massa, com succeeix a totes les famílies. Per a mi, la Residència és això: una família nombrosa.

—*Li sembla que hi falta alguna cosa?*

—Faltar, faltar... crec que hi aniria bé una persona de més per atendre els avis i també una mena d'encarregat de

manteniment, que tingués cura d'adobar els petits desperfectes que pateix sovint un edifici tan gran: la persiana que s'encalla, l'aixeta que goteja, la bombeta que es fon... coses d'aquestes. Fins fa poc, era jo mateix qui se n'ocupava, ara però... També aniria bé disposar de locals més adients per l'esbarjo dels avis: un gimnàs on practicar recuperació de mobilitat, un talleret per manualitats tals com treballs amb fusta, costura... i també una sala especial on oferir als avis, cada diumenge, teatre, jocs de mans, cant... en millors condicions de com ho fem ara. La tarda els dies festius és la que passen més avorrida. A més, tot plegat seria beneficiós pel poble en general.

—*Creiem que la fotografia ha estat i és encara la seva ocupació preferida; per això hem deixat pel final, com a plat fort de l'entrevista, les preguntes que hi fan referència.*

—No és ben bé així. La meva afeció més primerenca i important fou la fusteria, que més endavant va derivar vers l'ebenisteria i la marqueteria. Va ser una afició generada per la necessitat, la meva necessitat d'infant —molt petit— que vol juguines. Ja us he dit que a casa no érem rics. Si en l'època de la meva infantesa als que tenien possibles no els sobraven juguines, imagineu com em trobava jo. Veureu, tenia un veí que es deia Serra. A casa seva hi havia eines de fuster per a fer petites feines. Era molt amable i quan jo li demanava un martell, un tornavís, sempre me'ls deixava. Jo, arreplegant una fusta d'aquí, una d'allà, unes rodetes que no s'usaven i uns quants claus —dels quals procurava tenir sempre remanent—, em vaig construir un caixó amb rodes que em permetia recórrer el carrer de casa (aleshores vivia al carrer Calderó) a tota velocitat. Va ser el principi. Més endavant, perquè l'àvia —que no es podia valer— tingués més comoditat, li vaig fer un seient especial. El meu gust per treballar la fusta creixia. Durant una excursió a Mallorca amb el Cor Parroquial, després d'una conversa amb Josep Giralt, anomenat per tothom el Ros Fuster, em vaig adonar de que ell em podia ajudar a perfeccionar-me. Era un bon professional i em va iniciar en l'especialitat de la marqueteria. El primer moble que vaig fer fou aquest.

Ens mostra una foto on es veu una tauleta, amb incrustacions, de línies semblant als arcs de la Mesquita de Còrdova.

—*I la fotografia?*

—Veureu, després d'haver-me casat, em dedicava a treballar el nostre hort i també portava els comptes del negoci familiar: l'antiga botiga de Can Jana. Tractava amb diversos viatjants que hi acudien a oferir articles per a la venda. Un d'ells, que era de Mataró, em va explicar que allí hi tenia un comerç de material fotogràfic. A l'home l'entusiasmava el seu negoci. M'ho va encomanar. Jo no en tenia ni cinc de sobers per gastar, però... me'n vaig anar a Mataró per proposar-li: "Si em deixeu unes quantes màquines, jo les vendré i amb la comissió que em doneu me'n compraré una per a mi". Així va començar tot. Mireu —*ens mostra una antiga càmera d'acordió*— aquesta és la meva primera màquina.

—*Prefereix el blanc i negre o bé el color?*

(*Dubta uns instants*)

—El blanc i negre.

—*El revelat i positivat, primer de les plaques i després dels rodets, les còpies, les ampliacions... ho feia tot vostè?*

—Sí, sí, tot ho feia jo mateix. Vaig comprar tractats de fotografia i vaig construir-me una ampliadora per satisfer els desitjos de la gent que volia fotos més grans que els originals, i també els meus, és clar.

—*Podríem dir que vostè va ser el primer fotògraf professional d'Alella?*

—Podria expressar-se així. Vaig començar l'any 1935. Els veïns acudien a retratar-se, i moltes vegades pagaven en espècies: verdures, fruites... No rendia gaire però a mi m'agradava de fer-ho. A les tardes anava a l'hort i dedicava els matins a la fotografia. La meva dona m'ajudava. Quan ella morí, molt jove, ho vaig deixar.

—*Al llarg de la vida han passat per davant de l'objectiu de la seva càmera una pila de personatges i d'esdeveniments. Vostè els ha fixat en el temps i ara els trobem, a les cartolines d'unes fotos. Vol dir-nos el retrat de quin personatge li ha interessat més, i quin esdeveniment?*

—Sí, és natural que hagi estat així. La foto que més m'agrada, feta a un personatge, és la que vaig tirar al governador civil de Barcelona (no recordo pas com es deia) quan vingué a les Escoles Fabra a presidir unes reunions de mestres, a nivell estatal, que s'hi celebraven. Una altra, i aquesta podem dir que és anecdòtica, és la d'un vedell. Era per Corpus, els carrers estaven engalanats amb mata verda treta de les torrenteres. A l'Empedrat del Marxant havien fet un arc ben florit per sota del qual havia de passar la processó. Arribà un camió amb vedells, de segur destinats a l'escorxador i, no va saber pas com, es va obrir la porta i en sortí un d'ells-tot esverat. La riera era plena de gent que es posà a córrer esparverada, mentre el vedell jugava a embestir. Quan la bèstia, en una de les seves corredisses, es trobà davant de l'arc, va ensumar el verd i parsimoniosament es dedicà a menjar-se'l fins a quedar ben satisfet. Jo el vaig retratar.

—*Vostè ha col·laborat, amb una estimable quantitat de fotografies, en el llibre Alella, recull d'imatges. Quina opinió en té del resultat obtingut?*

—Una opinió molt positiva, sens dubte. Està molt bé de contingut i d'edició. Un encert, vaja. Ens n'hem de felicitar.

El temps dedicat a l'entrevista s'ha escolat. Ens dol deixar la butaca comfortable i, sobretot, l'estança —meitat despatx, meitat saleta— on ens ha rebut. Les parets, materialment cobertes de quadres, els mobles antics (alguns d'ells amb acurats treballs de marqueteria executats pel senyor Font), la música que ha sabut oferir-nos, els objectes artístics que omplen la vitrina... Tot plegat ajuda a crear un ambient càlid, amic. Gràcies per tot, senyor Font. ■